

När det nybildade naturistförbundet, i slutet av 1950-talet och början av 1960-talet, jobbade för att ordna skyltade nakenbad var de långa sandstränderna utanför Halmstad något som man fundrade på alldeles extra. Redan på 1940 talet fanns det entusiaster som passade på att nakenbada på klipporna, här liksom på andra ställen på Västkusten.

Naturistförbundet hade en liten framgång längre norrut i Halland, utanför Varberg fanns två klippiga öar där får betade på sommaren. Här ville myndigheterna att det skulle bli nakenbad. Men läget var inget vidare, man behövde ha egen båt för att ta sig ut, och det hade inte alla badsugna. Så projektet dog sotdöden.

Istället öppnades 1970 i Piteå, Norrbotten, det första skyltade nakenbadet i Svea Rike.

Jan Peter Bergvik vistades en del i Halmstad på 1970-talet. Han har berättat om badlivet vid de långa sandstränderna, bland annat i denna sommarnovell, som tidigare publicerats i SNF-tidskriften Tillsammans.

Jan Peter Bergvik

Naturister är bara människor

Högsommarkväll i Halland. Solen sjunker ner mot havets fria horisont och den milda sommarnatten kan ta sin början. Cine och jag går förbi Strandhotellet där dansant ungdom i varierande åldrar samlas utanför nattklubbens entré. Vi känner igen "Adonis" från klippstranden, de nakna apornas revir. Man kan inte ta miste på honom, det blonda håret är lite för långt för en man som måste vara över trettio, och näsan är påtagligt framträdande. Hela eftermiddagen stod han där på klippan, som om han ville visa upp sig för oss andra nakenbadare ...

– Vi kanske skulle gå dit, och se "Adonis" dansa, föreslår Cine.

– De börjar inte spela förrän klockan 22, invänder jag, vi hinner bada först.

En bit nedanför hotellet ligger den breda sandstranden. På dagarna är här textilbadarnas revir. Sardinstranden med sololja, sand och tång. Första kvällen, vi var nere vid kusten, åkte vi hit för att titta på stranden. Vädret var lite gråkallt, skymningen föll. Långt borta på stranden observerade vi ett par som djärvt kastade sig ut i de mörka böljorna. Det hade sett ut som om de badade nakna! Vi bestämde oss för att åka ner någon kväll, om vädret var inbjudande, och ta ett kvällsdopp.

Denna kväll kan man inte klaga på badvädret. Men vi är inte ensamma på stranden. Några romantiska människor vandrar längs vattenbrynet och tittar på den nedåtgående solen. Rakt nedanför hotellet badar några barn med övervakande föräldrar, inne i viken finns textilbadare. Men stranden är väl en halvmil lång och det borde finnas plats även för oss som har badhanddukar, men inga baddräkter, med.

Vi tittar oss omkring en gång till. En familj med två tonårsbarn kommer över sanden efter oss. De har badhanddukar i händerna så de skall nog bada. Småbarnsföräldrarna packar ihop.

Jag kikar lite på Cine. Jag vet så väl att hon inte har särskilt stora betänkligheter mot att bada näck, fast det finns andra i närheten.

– Ska vi gå en bit? frågar jag.

– Ja, säger Cine, men inte så långt. Där borta är ju också folk.

– Eller vänta tills solen gått ner?

Vi går barfota i den fuktiga sanden närmast vattnet. Småbarnen kämpar med sina våta badkläder. Familjen med tonåringarna går bakom oss.

– Det blir väl kallare när solen går ner?

– Javisst, svarar jag tvärsäkert, i luften! Men du tänker väl bada i havet?

– Jo, säger Cine. Här och nu!

Cine drar av sig klänningen i en enda elegant sväng. Hon har ingenting under vilket är ganska praktiskt när man är på en sandig strand ...

Cine är redan halvvägs ute i vattnet när familjen fortsätter förbi oss. Jag har fått av mig skjortan med alla förbenade knappar och frågar:

– Är det kallt?

– Ja, förskräckligt, påstår Cine men vadar tappert vidare.

– Det är skönt efteråt! ropar mamman i familjen uppmuntrande. De både tonåringarna kikar över axeln på oss.

Jag får äntligen av mig allt och rusar i vattnet där nu Cine simmar i riktning mot Danmark.

Snart infinner sig kallbadets rysande välbehag, vi gungar omkring i kvällshavets stilla dnyning medan solen snabbt blir allt rödare.

Vi kikar mot familjen som stannat 75 meter längre bort. Tonårspojken rusar i först, han har stora, illgröna badshorts. Flickan har något neongult på sig. Men den hurtiga mamman badar minsann utan och då tar pappan av sina badbyxor och är naken han också.

Cine dyker som en säl och stjärten glittrar förbi strax ovanför vattenytan – ett verkligt celest fenomen som aldrig upphör att fascinera.

Snart känner vi oss så uppriskade som man bara kan bli av ett litet kvällsdopp. Vi terminerar upp på stranden. Cine gnuggar sitt mörkblonda huvud med den rosa handduken, hennes korta sommarfrisyr ser alldeles svart ut i vått tillstånd. Skymningskylan breder ut sig över stranden. Vi står så nära varann som möjligt, frottar oss varma med gemensamma ansträngningar.

På återvägen till parkeringsplatsen får vi sällskap av den trevliga badfamiljen. Mamman berättar, att man kan bada naken vid en sandstrand en mil norr om stan. På dagtid alltså! Vi berättar, att vi brukar hålla till på klipporna vid udden. De bor i stan, hon känner till det stället också.

– Förr var vi alltid där, berättar hon, men sedan, när barnen var små, blev det sandstränder.

Nästa dag är vi åter ute på klipporna. Vi pratar med Helga, en blond tjej i tjugoårsåldern, som vi träffade på udden redan första dagen. Hon berättar att en fotograf har bett att få ta bilder av henne, ute på klipporna.

Hon ska cykla hem på eftermiddagen och "måla upp sig". Klockan 17 ska fotografen komma ut hit.

– Men då är ni väl inte här? säger Helga.

– Vill du att vi ska stanna? Se till att allt går rätt till? frågar jag.

– Ska du vara naken? frågar Cine.

– Vet inte, svarar Helga. Han sa inget om det. Men jag var ju naken, förstås, när han var här, och inte sa han nånting om vad jag skulle ha på mig.

– Bäst vi stannar! avgjorde Cine.

– Ni behöver inte, invänder Helga. Jag klarar mig själv!

Vid tolvtiden kommer Jane och Erik, ett par från Jönköping som vi också lärt känna här ute på klipporna. – Det är ju så lätt att träffa trevliga människor på ett nakenbad. Är man så öppen och frimodig, att man visar sig utan kläder för andra människor, törs man också prata med dem. Vi tipsar Jane om sandstranden, som den badande familjen berättade om.

Hon blir genast entusiastisk. Det verkar som om hon ville ge sig iväg bums och leta rätt på stället.

Vi stannar till halv tre, sedan bränner det på mina axlar. Det är dags att ta en paus från den stekande solen. Vi går över klipporna upp mot parkeringen och passerar "järngänget", ett antal gubbar som brukar hålla till i en stor klippgryta. Det är en dam med i gänget också, hon heter Astrid och har berättat för oss att hon ska få tjänstepension nästa vår.

– Då kan jag vara här ute varje dag när vädret är vackert, sa hon till oss.

– Ja, sa jag, det är skönt att gå barfota på klipporna!

– Ja, sa Astrid då, men det skönaste är nog att sätta en bar ända på den varma klippan!

Vi åker in till staden och tittar oss omkring lite. Det är en strålande vacker dag, men ändå är det mycket turister inne i stan. Kanske har de, liksom vi, fått nog med sol för idag?

Rätt som det är kommer vi på, att vi kan åka ut och titta på sandstranden. Vi kör till parkeringsplatsen uppe i skogen som badfamiljen talat om. Det finns flera vägar, vi väljer en mindre stig som verkar gå den rakaste vägen mot stranden. Vi ser ett tält. En man står skynd bakom tältgaveln och hänger tvätt på tältlinan. En blond flicka med flätor ligger på en blå luftmadrass utanför tältet. Hon har en vit t-tröja på sig, men i övrigt ingenting!

Jag kastar en snabb blick på den vackert brunbrända stjärten. Mannen kommer fram bakom tältet och flinar åt oss. Han håller nonchalant en liten handduk framför sig, vi kan inte undgå att se, att inte han heller har kläder på sig.

Cine finner sig snabbt.

– Hej, säger hon, vi letar efter ett nakenbad, är det här rätt väg?

Flickan vänder på sitt blonda huvud och tittar vänligt på oss. Mannen svarar:

– Javisst, fortsatt efter stigen, bara!

– Bara? frågar Cine. Ska vi gå bara?

Flickan ler.

– Kan ni väl, om ni vill!

Cine tittar på mig, men jag ser på henne att hon redan bestämt sig. – Vi brukar passa på alla tillfällen att kasta kläderna! Så fort vi träffar andra som är nakna, näckar vi också. Kan de, kan vi!

Vi strappar snabbt, rakt upp och ner som vi står där på stigen, stoppar kläderna i väskan och travar iväg.

– Tack för tipset! ropar jag till dem.

Stigen går genom lågvuxen strandskog som skyddar lagom mot solens hetta. Mina axlar har snart fått vad de tål idag; kanske borde jag ha en tröja, som flickan med flätorna.

Vi kommer upp på en större stig, Sanden är grov och vi är glada över att vi behållit skorna på, som enda beklädnad.

Plötsligt hör vi röster framför oss. Vi tittar på varandra och ler i maskopi. Har vi börjat "näcka" så får vi väl hålla på! Vi måste trots allt vara ganska nära stranden med nakenbad! Vi fortsätter alltså framåt, låtsas som det regnar!

Det är ett sällskap på tre vuxna och ett barn som vi möter. Barnet stirrar på oss; vi förstår att de inte kommer från något nakenbad.

Nu ser vi dynkammarna framför oss, havet måste vara nära! Till vänster verkar den stora entrén till stranden vara. Det är några ungdomar där som håller på med sina cyklar, så vi smyger ut mot höger. Vi hittar en stig mellan dynerna, trampar nästan i en grop där det ligger en rosa pantergubbe, naken i det vassa dynggräset. Nu ser vi havet och stranden! Härligt!

Det är nu sen eftermiddag. Den tiden på dagen är det hemgång som gäller. Inte så många badande är kvar. Vi går ner till vattnet, parkerar väskan, tar av oss skorna och prövar på vattnet.

Vi är lite varma av vandringen i solen och det känns svalt i vattnet. Vi fortsätter utåt, det är ganska långgrunt. Vi doppar oss och simmar ut i dyningen.

När vi är åter på stranden börjar Cine springa längs med vattenbrynet. Jag kastar en kontrollerande blick på väskan i sanden och följer efter. En uppiggande språngmarsch!

Vi möter en blond mansperson, med långt hår, som går med spänstiga steg.

– “Adonis”, flåsar jag. Cine tvärbromsar.

– Hej, säger hon, är det här du håller till idag? Vi saknade dig på klipporna.

“Adonis” nickar.

– Lite omväxling måste en ha.

Han talar stockholmska.

– Och badbrallor, har du på dig, häcklar jag.

“Adonis” ler generat. Cine och jag vänder på hälarna och börjar gå tillbaka.” Adonis” står kvar och ser ut som om han funderade på om han skall ta av sig byxorna eller inte.

Vi ökar takten och springer ikapp till väskan. Jag låter Cine vinna för jag vet att hon förtjänar det.

“Adonis” kommer efter oss.

– Hallå där, säger han, väldigt vad ni fick bråttom!

– Ja, inte bara tiden går fort på en vacker strand, säger jag.

– Vad gör ni i kväll? frågar han. Jag har ett förslag!

Ur axelväskan tar han fram några röda långschar.

– Stor show på nattklubben i Strandhotellet! Bland annat undertecknad visas upp ...

Cine tar emot fyra biljetter med texten “Mr Beach Man”.

– Ta med några kompisar och ge mig lite applåder, uppmanar ”Adonis”.

Jag bor i Gävle, har inte stor “Fan Club” här ...

– Javisst! säger Cine.

– Tack “Adon ...”, säger jag och biter mig i tungan. Säkerligen heter han någonting helt annat!

“Adonis-Mr Beach” fortsätter sin strandvandring som uppladdning för kvällens tävling. Cine stoppar ner biljetterna i ytterfacket på väskan och tittar på klockan.

– Helga! säger hon hastigt. Nu får vi sno oss, om vi ska hinna ut på klipporna till fem!

– Hon klarar sig, säger jag. Det sa hon, ju!

Solen och vinden har torkat våra kroppar. Vi behöver inte använda handdukarna, men vi tar på oss skorna. Vi skrattar åt varandra, det ser lustigt ut med bara skor påtagna ...

– Kom nu, säger Cine. Vi springer upp till bilen så hinner vi nog.

Hon skuttar iväg, jag tar väskan och lunkar efter.

Cine stannar uppe i dynerna och inväntar mig.

– Tänk om fotografen är en skummis, hetsar hon.

– Än är det långt till skymningen, filosoferar jag. Tänker frun gå naken hela vägen upp till bilen? Apropå “möte i månsken” alltså!

– Beror på, svarar Cine, men om vi inte möter någon, gör det väl inget?

– Det är så dags, då, tänker jag. När Cine är på humör kan ingen hejda henne. Hon gillar att vara naken. Jag kränger på mig shorts och tröja. Mina axlar, och kanske en del annat också, behöver täckning, det känns och syns!

Vi möter ingen på vägen. Vid tältet är det tomt och stängt. Flickan med flätorna och hennes kavaljer ser ut att vara utflugna.

På parkeringen är det folk! Cine nappar åt sig ett badlakan ur väskan och draperar sig. Just när vi är framme vid bilen möter vi paret från tältet. De kommer cyklande med var sin plastkasse.

Cine och jag får precis samma tanke. Vi hejdar dem och förklarar att vi har två extra friplåtar till “Mr Beach Man”. Flickan med flätorna tar emot biljetterna utan att blinka.

– Så bra, säger hon. Vi hade ändå tänkt hitta på något ikväll.

Vi ursäktar oss med att vi har lite bråttom och sätter oss i bilen. Jag startar och kör iväg. Cine har fortfarande bara det tunna badlakanet som förstås åker av när hon sätter sig i bilen. Men det är just den sortens eskapader hon gillar ...

– Om vi får punktering, går du ut och byter däck, säger jag.

– Javisst, säger Cine obekymrat.

När vi närmar oss klipporna råkar jag titta på klockan i bilen.

– Klockan är sex, utropar jag.

Cine tar fram sitt armbandsur från väskan, det visar fortfarande på halv fem.

Vi möter hela fototruppen på parkeringsplatsen. Helga, strålande vacker, blondare och mer välkammad än någonsin. Fotografen, en liten, mörk kille, som släpar på en stor kameraväska. Dessutom Jane och Erik! De har tydligen övervakat att allt gått rätt till, i vårt ställe!

Ytterligare överraskningar! Peter, som fotografen heter, ska plåta Mr Beach Man på Nattklubben och han har redan bjudit in Helga, Jane och Erik. Vilket sammanträffande!

*

Det är åter högsommarkväll i Halland. Solen sjunker ner mot havets fria horisont och den milda sommarnatten kan ta sin början. Insläppet till nattklubben i Strandhotellet börjar klockan 21.

Cine och jag är på plats utanför i god tid. Jag föreslår ett litet aftondopp, precis som kvällen innan, men Cine vägrar. Hon är uppmålad och nedkammad efter den sköna konstens alla regler, vill inte riskera vattenskadorna.

Jane och Erik kommer gående från campingplatsen som bara ligger några hundra meter bort.

Helga anländer per cykel. Hon har en ljus, vid klänning och hon stiger av cykeln försiktig för att inte haka i någonstans.

Vi tar oss in med våra friplåtar och hittar vårt bord, eller rättare sagt det bord för fyra som Peter beställt.

Cine och jag talar om för Jane och Erik att vi provbadat på sandstranden. De berättar om fotograferingen på klipporna. Det låter som om vi trots allt missade någonting sevärt.

– Peter är en mycket skicklig fotograf, säger Jane, skulle tro att han kunde få till och med taniga jag att se kurvig ut.

– Du är väl inte tanig! säger jag, men Jane svarar inte.

Våra nyaste vänner, tältarna vid stigen, kommer in i lokalen. Flickan med flätorna har slagit ut håret men jag känner genast igen dem. Vi lyckas låna en extra stol och pressar ner dem vid bordet.

Hon heter Maria, han kallar sig "Tobbe".

– Hittade ni badet? frågar Maria. Kunde man inte missa, eller hur?

– Men det är bara nakenbad just där, påpekar Tobbe.

– Vi sprang en bit längs stranden, berättar Cine. Ingen protesterade!

– Brukar ni alltid vara där, frågar jag.

– Vi hittade stället förra året, svarar Maria. Vi träffade en äldre man den gången, som hade varit med när ungdomarna red ner och badade hästarna från gårdarna.

– Låter som en gammal tavla, påpekar jag. Red de verkligen nakna?

– Barbacka! skrattar Erik.

– Han påstod det i alla fall, säger Maria.

Musiken spelar upp och jag drar genast upp Maria på golvet. Hon är en ursnygg valkyria i stentvättad jeansklänning.

– Trevligt att dansa med en lagom lång flicka, säger jag, som man kan umgås med på jämnhög nivå!

Maria lägger genast sin kind emot min, vi dansar tätt ihop. Hon berättar att de bor i ett "vägaskäl" i Småland, att de cyklat ner till kusten för att leva lägerliv vid havet.

Jag berättar att Cine och jag bor utanför Stockholm, att vi fått låna en liten lägenhet av en bekant till Cine.

Peter, fotografen, anländer. Helga får en packe råkopior från fotograferingen som hon genast börjar titta på i smyg. Vi håller oss diskret i bakgrunden fast vi är alla mycket ivriga att få kika på bilderna.

Peter försvinner in i det mörkaste hörnet där han börjar ställa upp sin utrustning.

Jag dansar nästa dans med Jane, som verkligen är en smal vidja att hålla om. – Från nakenbadet vet jag, att hon är ganska bucklig baktill, men det är alldeles för tidigt på kvällen för att låta händerna sjunka så djupt. Dessutom misstänker jag att hon, trots allt, är lite blyg. Visst solar hon naken på klipporna och följer naturismens princip att visa upp sina bästa sidor, baksidan och framsidan. Men hon sveper in sig i handduken så fort hon reser sig upp och när hon ska ner i vattnet och bada.

Då är det annat med Helga! Hon klättrar hemtamt omkring ute på udden, utan en tråd på kroppen, helt obesvärad. Redan första dan kom hon farande, satte sig hos oss och frågade om hon fick låna en tidning av Cine.

Jag intervjuar Jane om nakenbadmöjligheterna i Jönköping med omnejd.

– Jag tror inte det finns något nakenbad, säger hon och slår ner blicken, som om blotta tanken generar henne. Jag skulle nog inte gå dit i alla fall, man kunde råka någon bekant!

– Tänk om dina grannar resonerar likadant, säger jag. Då kommer ingen dit, fast egentligen alla vill bada nakna.

– Tror du att alla vill bada nakna?

– Javisst! Solklart!

När Jane och jag kommer tillbaka till bordet har Helga lättat på bildsekretessen. Vi får alla se på korten, åtminstone de kort som Helga valt ut åt oss. Ganska charmiga saker där Helga ligger på mage över klippkanten och läser en reklambroschyr för frukostflingor.

Innan jag hinner dansa med Helga är det dags för Mr Beach Man-kandidaterna, första visningen. Sju resliga män kommer in på scenen, iförda badbyxor. Adonis är nummer fem och verkar vara den som är äldst i skaran. Nummer ett är av kroppsbyggarfason men de sex övriga ser ganska normala ut. Det kommer att bli en hård tävling!

Musiken byter tempo, farten och temperaturen stiger. Tobbe berättar att han inte fick med sig några dansskor i cykelväskan.

– Dansa barfota, uppmanar jag, det är det bästa med dessa strandnära dansgolv.

Jag tar själv av mig skorna, för att visa Tobbe och alla andra att man kan göra så. Men när jag vänder mig om, för att bjuda upp Helga, är hon redan bortrövad. Jag tröstar mig med Cine, som så många gånger förr. Och för en stund får hon mig att glömma precis alla andra flickor i världen.

Mr Beach-kandidaterna dyker upp på dansgolvet. De är nu prydligt uppklädda i skjorta och långbyxor. Tävlingsnumret sitter på bröstfickan. De är mycket flitiga på dansgolvet och ivriga att dansa med så många flickor som möjligt.

Till slut infinner sig "Whisky Time" och både orkester och kandidater försvinner in bakom scenen.

Jag tränger mig fram till baren, ordnar en cola med is åt Cine och en cola med mycket is åt mig. Trots allt är det jag som kör. Pausen är lång, snart nog har min cola kolat av för gott.

Cine sitter nästan uppkrupen i Eriks knä, hennes cola är så gott som orörd. Jag lutar mig fram för att uppfatta vad de pratar om.

Cine berättar tydligt om förra sommaren, då vi var nere i Skåne

– Hagestad, säger hon, dynerna är mycket högre än här. Och lång, härlig sandstrand. Man kan gå efter stranden, kilometervis!

– Kan man väl här också, menar Erik.

- Naken? frågar Cine.
- Måste du vara naken jämt, undrar Erik.
- Ja, svarar Cine, det är väl bara naturligt?

Scenen bemannas, musiken blåser en fanfar. Och så! Speakern ber om "största möjliga lystnad" – finalen i Mr Beach Man.

Kandidaterna gör åter entré i sina små, men mycket välsittande, badbyxor. Nu ska de dessutom svara på tre frågor.

Vi lämnar bordet och ställer oss längre fram. Det är förstås flickorna som vill komma så nära de stiliga unga männen som möjligt. I varje fall har jag svårt att se något annat skäl.

Vi står tätt sammanpackade. Plötsligt upptäcker jag, att jag håller om Helgas axlar, inte Cines som jag i min distraktion trodde. Helga vänder på huvudet och tittar på mig men tar inte bort mina händer. Hon är verkligen en mycket snäll liten flicka!

Orkestern spelar ett taktfast extranummer medan sju jurymedlemmar, fyra kvinnor, tre män – alla iförda blåa badrockar med hotellets logo – känner av kandidaternas fysiska företräden. Publikens står upp, klappar i händerna, stampar takten. En del tappra försöker dansa men det är alldeles för trångt.

Det är tyst när juryordföranden, en vassnäbbad, men ytterst parant, kvinna, som ser ut som en rektor för någon flickpension, meddelar utslaget: "Till sommarens Mr Beach Man har utsetts tävlande nummer fyra, David Karlsson."

- Adonis var i alla fall nära, tyckte Cine.
- Han föll på näsan, menar jag.

Musiken släpper loss och det blir allmänt tjoande runt om i lokalen. Unge, spänstige David Karlsson, med en segerkrans av strandängsblommor runt de blonda lockarna, och de övriga ynglingarna hoppar ner från scenen. De djärvaste flickorna dansar med strandmännen som denna gång inte gett sig tid att byta scenkläderna. Det är nu ganska varmt i lokalen och jag avundas aktörerna som är så lätt klädda.

Nu tänker jag verkligen dansa med Helga, men hon är återigen spårlöst försvunnen. Cine och Jane likaså. Jag hittar Maria och tar ett stadigt tag så hon inte ska försvinna, hon också.

- Hur är det i Småland? skriker jag i hennes öra. Skiner solen på er, även där?

Maria drar in mig bakom en pelare, där orkesterljudet dämpas något. Hon berättar, att de bor i ett ensligt torp, där det inte finns några grannar som kan störa om man vill vara naken i trädgården. Det finns ingen sjö, men man badar i en bäck.

- Låter trevligt, ropar jag, kanske skulle man besöka Småland någon gång.
- Gör det, säger Maria, vi behöver hjälp med vedhuggningen. Maria ser ut precis som hon menar vad hon säger.
- Du talar så tydligt, är du lärare? frågar jag.
- Ja, svarar hon, bildlärare! Men utan arbete!

Tiden går rasande fort i trevligt sällskap. Alldeles för tidigt annonserar orkesterledaren kvällens sista paus.

Cine säger att Helga har dragit, tillsammans med några kompisar hon hittat i vimlet. Detta har alltså skett utan att jag haft skuggan av en chans att få en dans med den käcka fotomodellen!

Peter sitter antagligen redan i labbet och vaskar fram Beachman-bilder till lokaltidningen. Vi har inte sett skymten av honom sedan nummer fyra blev nummer ett.

Maria och Tobbe säger att de ska cykla iväg mot tältet. Jag tycker det är alldeles för tidigt att skiljas. Mitt erbjudande, att skippa det kalla tältet och komma med Cine och mig till vårt något mer väderbeständiga krypin, avvisas dock.

- Kanske en annan kväll, om det blir regn, säger Maria och kramar mig kamratligt. Vi ses väl på stranden?
- Jag lovar, på stående bara fötter, att vi ska ses på stranden.

Maria och Tobbe ger sig av. Jag håller i Cine och Jane håller i Erik så de inte ska komma bort för oss.

– Vi kanske också skulle dra oss hemåt, till vårt lilla "gungeligung", säger Jane. Vår husvagn, alltså.

Jag har hört talas om husvagnsfenomenet, när man rör sig lite häftigare än vanligt ombord.

– Har ni inget förtält, undrar jag, där ni kan hållas?

Men Jane svarar inte den här gången heller.

– Förresten, fortsätter jag, borde vi inte gå ner och bada, när vi nu är så nära stranden?

Jane och Erik låter inte ointresserade av ett nattdopp, de menar att man kan gå längs stranden bort till campingplatsen.

Vi går ut i den halländska sommarnatten. Jag springer till bilen och hämtar badhanddukar. Sedan fortsätter vi ner genom hotellträdgården.

Vid strandkanten möter vi några andra par som flanerar, mer eller mindre ömt omslingrade i mörkret. En vitgul måne hänger över landet och gör att de små vågorna ute i vattnet får stänk av silver. Hela scenen är mycket romantisk!

Vi går längs med vattenbrynet. Cine, June och jag är barfota, Erik har fortfarande sina lågskor. Sanden känns en smula kall.

– Vilken kväll! säger Cine. Man kan bli lyrisk för mindre.

Jane instämmer.

– Hörde du, fortsätter Cine, att Maria skriver poesi?

– Jag kan förstå det, svarar June, hon verkar så drömmande ...

– Naturlyrik, antagligen, tror jag, hon pratade så vackert om naturen där ute vid sandstranden.

– Vi åker dit i morgon, menar Erik.

Vi ser campingens vita flagga sticka upp ovanför strandskogen.

– Går ni ner hit och badar på kvällarna? frågar jag.

– Jo, säger Jane, men med baddräkt. Textilarnas eldorado, du vet.

– Jag har ingen baddräkt, påstår Cine, tycker inte att man behöver någon!

Eriks armbandsklocka ger signal för midnattstimmen just när vi är vid ett svart och tyst badvaktstorn. Cine stannar. Hon klär av sig snabbt och fullständigt, slänger klänningen på trappan till plattformen.

Vi följer alla Cines exempel.

Hand i hand, alla fyra, går vi nästan ceremoniellt ut i vattnet mot månglittret. Det är kallt, men nu kan ingen komma undan. Vi skriker, skrattar, stönar. Simturen blir inte så lång men nog är den tillräckligt uppfriskande!

Vi delar broderligt och systerligt på de två handdukar som finns. Vi står tätt ihop och tackar varandra för en trevlig kväll. Vi gör upp om att träffas nästa dag och åka ut till Maria och Tobbes paradisstrand.

– Det är synd, säger Jane, att ni inte kan komma med upp till husvagnen, min kusin och hennes kille bor ju där också.

Istället kramas vi till avsked. Den här gången missar jag inte att ge Jane en liten handklappning där bak.

Jane skrattar.

– Han är ganska framfusig, din karl, säger hon till Cine.

– Ja, jag vet, säger Cine. Precis hopplös, man borde binda armar och ben på honom.

– Men då kan han ju inte dansa, invänder Jane.

– Det gör inget, han kan ändå inte dansa, påstår Cine kallt.

Alla ler i mörkret, jag också.